

lov om ændring af veterinærvæsenet samt udøvelse af dyrlægegerning er nedsat et sagkyndigt udvalg. Dette har bl. a. til opgave at foretage en nøje undersøgelse af mulighederne for og forsvarligheden af at anvende mellemteknikere inden for et eller flere af de områder, der ved § 4, stk. 1, i lov nr. 58 af 4. marts 1964 om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegerning er henført til dyrlægegerningen samt at udtale sig om, hvilke uddannelseskrav der bør stilles til sådanne mellemteknikere. Et af de i den nævnte bestemmelse omhandlede områder er udøvelse af veterinær levnedsmiddelkontrol og veterinært levnedsmiddeltilsyn i henhold til den til enhver tid gældende lovgivning herom. Resultatet af udvalgets undersøgelser, der bl. a. omfatter forholdene i udlandet, vil således kunne tages i betragtning, når ovennævnte lov på ny skal revideres i folketingsåret 1972-73.

I tillægsbetænkningen side 45-47 er gjort nogle bemærkninger om I/S Datacentralen, hvis regnskaber ikke revideres af de statslige revisionsmyndigheder, idet enighed om en sådan revision ikke har kunnet opnås mellem interessenterne. Udvalget finder, at statens omfattende økonomiske interesse i Datacentralen er et tungtvejende argument for, at de statslige revisionsmyndigheders område udstrækkes til at omfatte denne institution, hvilket synspunkt statsrevisorerne også udtrykkeligt har gjort gældende over for udvalget. Det er udvalgets opfattelse, at der, indtil denne ordning kan etableres, bør findes en midlertidig løsning, hvorefter Datacentralens revision efter samråd mellem det pågældende revisionsfirma og revisionsdepartementet foretages efter de for statslig revision gældende retningslinjer.

Udvalget skal samtidig give sin tilslutning til statsrevisorerens udtalelse om, at der vedrørende statslige databehandlingsopgaver bør indhentes konkurrerende tilbud, hvorved bemærkes, at udvalget er bekendt med, at det i enkelte tilfælde er sket, at Datacentralens tilbud har lydt på et større honorar end en konkurrerende virksomheds, hvorfor opgaven er blevet overgivet til denne.

På tillægsbetænkningens sider 129-133 er omtalt den uenighed, spørgsmålet om revisionen i forbindelse med anvendelsen af de

midler, som er tilgået Landbrugets Finansieringsfond, har givet anledning til. Den nævnte fond er oprettet i 1961 af landbrugsorganisationerne og har fra landbrugsministeriet modtaget i alt ca. 36,8 mill. kr. hidrørende fra EFTA-midler. Fra fondens side har man gjort gældende, at man ikke har regnskabspligt over for det offentlige, medens bl. a. revisionsdepartementet har hævdet, at der er tale om offentlige midler, hvis anvendelse må være underkastet de statslige revisionsmyndigheder. Dette synspunkt er tiltrådt af statsrevisorerne. Udvalget har ved skriftlig henvendelse til landbrugsministeren erfaret, at sagen nu har fundet sin løsning ved, at det af revisionsdepartementet ønskede materiale nu er stillet til rådighed af fonden.

I tillægsbetænkningen, siderne 177 ff., er under omtalen af åndssvageforsorgens udgifter til møder, publikationer m. v. bl. a. omtalt udgifter til de årlige „Nyborg-møder“, hvori deltager personale, repræsentanter for Evnesvages Vel, dagspressen, Danmarks Radio og interesserede myndigheder i andre nordiske lande. Mødet i februar 1969 kostede ca. 48.000 kr. Efter at revisionsdepartementet i april 1969 havde anmodet socialministeriet om en udtalelse om den finansielle hjemmel, har socialministeriet i juli 1969 oplyst, at beløbet er afholdt af bevillingen på konto for „Uddannelse af personale“. Herefter har revisionsdepartementet i oktober 1969 udtalt over for socialministeriet, at den nævnte tilrettelæggelse af møderne giver disse en særegen karakter, der væsentligt afviger fra sædvanlig kursusvirksomhed, hvorfor det må ligge uden for forudsætningerne for bevillingen af konto for „Uddannelse af personale“ at afholde de med mødevirksomheden forbundne omkostninger.

Revisionsdepartementet måtte derfor være af den opfattelse, at omkostningerne ved det omhandlede møde ikke kan belastes statskassen, medmindre bevillingsmyndighedernes forudgående godkendelse er tilvejebragt. Som følge heraf har socialministeriet i oktober 1969 forelagt sagen for finansministeriet, der i skrivelse af januar 1971 har meddelt, at der efter finansministeriets skøn ikke er bevillingsmæssig hjemmel til, at staten afholder de udgifter, der er for-